

Hồi Thứ Bốn Mười Bốn
SANG MÁU CỨU MẠNG

Trịnh Kiếm Hồng thấy thế sợ động đến pháp thể nhị vị sư huynh nên đứng lại nói:

– Em đừng làm ồn lên không tốt, để anh nói cho nghe.

Lý Minh Châu hấp tấp hỏi:

– Anh dùng thuốc gì để giải độc?

– Sự thật không phải thuốc...

– Thế, trị bằng cách nào?

– Bằng máu của anh.

– Máu? Trời! Anh... anh dám sang máu?

– Cái gì mà không dám?

– Nguy hiểm cho anh!

Chàng bước tới bên nàng nói:

– Em đừng lo, phương pháp này an toàn lắm...

Lý Minh Châu nghĩ chàng không thể vì nàng mà làm một chuyện vô cùng liều lĩnh nên cương quyết nói:

– Không! Không! Không! Nếu anh bắt ép em, em sẽ ra tay cho anh coi.

– Thế là...

– Em thà chết chứ không chấp thuận.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm sắc mặt giải thích:

– Em hãy nghe anh nói, máu anh có chất “Thiên Sơn Ngọc Dịch” nếu được sang truyền qua cho em thì có thể trị được độc “Vô Tâm thảo”. Sau đó anh truyền cho em công lực thì bệnh tình em sẽ không còn gì gọi là nguy hiểm. Và anh cũng đâu có bị hại gì đâu mà phải lo ngại.

Lý Minh Châu ngẫm nghĩ lời chàng cũng có lý, do dự giây lát rồi hỏi:

– Anh nói thật?

– Phải! Ngoan đi cô nương, nếu cãi anh, anh ghét cho mà coi.

– Vâng! Em xin nghe lời anh.

Dù vậy nàng cũng khó thấy an lòng.

Trịnh Kiếm Hồng thúc hối:

– Thì giờ chúng ta không nhiều, mau đi em.

Lý Minh Châu cau mày hỏi:

– Tại đây chứ?

Trịnh Kiếm Hồng nhìn ra phía sau động nói:

– Chúng ta có thể ra sau động.

– Vậy đi ngay nhé.

– Vâng! Khi em hết bệnh thì chúng ta đi tìm Phong Lưu Giáo chủ và còn tính việc giải thoát Bạch Y Long Nữ.

Dứt lời chàng nắm tay nàng dẫn ra sau động.

– Bây giờ em nằm lên giường đá ấy đi.

Lý Minh Châu ngoan ngoãn y theo lời chàng bảo và hỏi:

– Rồi làm sao nữa?

– Anh sẽ chích máu anh áp vào mạch máu của em truyền qua chỗ làm sao?

Lý Minh Châu cười:

– Anh có học làm thầy thuốc bao giờ chưa mà dám liều thế này?

Trịnh Kiếm Hồng thành thật đáp:

– Tuy anh chưa học làm thầy thuốc nhưng anh có thể dùng phương pháp ấy không khó. Em nhớ một điều là lúc anh áp mạch máu vào tay em thì em lo vận công để khí cho máu huyết lưu chuyển khắp người đấy nhé/

– Vâng.

Trịnh Kiếm Hồng lôi trong túi áo ra hai cây kim vàng và một cái ống nhỏ bằng bạc để lên giường. Rồi dùng kim đâm sâu vào mạch máu trên cánh tay của mình và tay nàng, đoạn lấy ống bạc đặt vào chỗ kim chích truyền máu qua tay nàng.

Chàng làm rành rẽ như một ông lương y.

Lý Minh Châu hỏi:

– Chừng bao lâu xong việc hả anh?

– Nửa ngày là hoàn tất. Sau đó chúng ta hợp lực luyện công thì em khỏi bệnh ngay.

Lý Minh Châu từ lúc có máu Trịnh Kiếm Hồng truyền sang, nàng cảm thấy trong người ấm áp và khỏe khoắn lạ lùng, không còn mỗi mệt nhưng trước kia.

Qua nửa ngày công việc tiếp máu đã xong, bây giờ đến giai đoạn hợp công điều tức là hoàn tất.

Trịnh Kiếm Hồng hỏi:

– Em cảm thấy thế nào?

Lý Minh Châu đáp:

– Trong người em trở lại bình thường rồi. Song công lực tiêu hao cũng nhiều đó anh.

– Bắt đầu hợp công nhé.

– Vâng!

– Nhưng... nhưng...

Lý Minh Châu thấy chàng ngập ngừng hỏi:

– Nhưng thế nào?

– Phải cởi bỏ quần áo ra mới được.

Lý Minh Châu đỏ mặt nói:

– Ý! Không được.

– Sao?

– Mặc cỡ chết.

Trịnh Kiếm Hồng cũng đỏ mặt vì chỉ có cách đó chớ không cách nào hơn.

Chàng suy nghĩ một hồi rồi nghiêm nghị nói:

– Em Châu, chúng mình tuy chưa phải là vợ chồng nhưng đã ăn ở với nhau thì có khác gì vợ chồng. Không lẽ em còn e ngại.

– Biết vậy rồi song em vẫn cảm thấy...

– Thì giờ chúng ta không có nhiều, em đừng do dự nữa.

Dứt lời, Trịnh Kiếm Hồng lần mở nút áo lột bỏ y phục bên ngoài.

Thấy thế Lý Minh Châu đỏ mặt như gấc chín rồi từ từ quăng bỏ lớp áo đang mặc trong người qua một bên.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêm trang bảo:

– Em ngồi sát vào anh đi...

Chàng không đợi Lý Minh Châu đáp, liền áp người chàng vào người nàng.

Lý Minh Châu cảm thấy nhột nhạt, mặt mày đỏ au, khẽ rùng mình.

Trong giây phút va chạm của hai tấm thân khác phái, chàng cố đè nén sự đòi hỏi của xác thịt ghê gớm, nhưng càng đè nén bao nhiêu, chàng cảm thấy nó bùng lên bấy nhiêu.

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Trong động trở nên im lặng khác thường.

Chỉ nghe có tiếng tim đập rộn rã, và hơi thở dồn dập...

Đột nhiên...

Tiếng đá rơi âm âm!

Tiếng người phá cửa động vang ùng ùng!

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu giật mình kinh ngạc nhưng vì bận hợp công nên không dám cử động, chỉ lắng tai nghe.

Bằng! Bằng! Bằng!

Tiếng cửa đá bị đập phá dữ dội và tiếng chân người di động liên hồi.

Lý Minh Châu cảm thấy tâm can rung động toan đứng dậy. Song Trịnh Kiếm Hồng không rời nàng, nên đành ngồi im

Bằng! Bằng! Bằng!

Ầm!

Bịch! Bịch!

Trịnh Kiếm Hồng càng nghe càng hồi hộp lo sợ. Nếu không bận hợp công với Lý Minh Châu, chàng đã chạy ra coi nhân vật nào dám đởm mặt to gan đến thế.

Cơn tức giận bùng lên không dẫn được, chàng hét lớn một tiếng:

– Ai?

Nhờ tiếng hét ấy, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy như trút bớt phần nào sự ngột ngạt khó thở trong người.

Bỗng ngoài cửa động vang lên tiếng cười khà khà.

– Lũ Âm Dương Song Quái đâu, sao không ra tiếp ta mà lại ở trong quát tháo.

Té ra người ở ngoài động đang nói không ai khác hơn là lão ma đầu Bích Linh Ma Ảnh.

Nghe thấy tiếng lão ma, Trịnh Kiếm Hồng cũng như Lý Minh Châu giật nảy mình toát mồ hôi hột.

Bằng! Bằng!

Lão ma không nghe Âm Dương Song Quái trả lời, lão càng tức giận hơn nữa. Lão đưa song chưởng đập vào cửa ầm ầm.

Tiếng lão rít lên:

– Hừ! Hai lão quái, phen này ta cho các người về châu Diêm chúa.

Bằng! Bằng!

Ầm!

Cửa động ngã xuống, cát bụi bay tung mù mịt.

Lập tức lão hét lên một tiếng phóng mình chạy vào động thì thấy hai lão quái đang ngồi đối diện, chú mục vào bàn cờ khiến lão tức như điên.

Lão nhảy dựng lên hét:

– Té ra hai lão chưa chết sao mà còn ngồi đó đánh cờ. Mau đem “Thiên Sơn Ngọc Dịch” ra cho ta. Bằng không chờ trách sao ta xuống tay độc ác.

Hai xác chết Song Quái làm sao trả lời, chỉ nghe tiếng lão vang lên ong ong

trong thạch động.

Lão chồm tới hét:

– Tốt lắm, cho hai người mê cờ rồi đừng hối hận.

Câu nói khiến Trịnh Kiếm Hồng sợ sệt. Chàng nghĩ thầm:

– Tên ma đầu này chưa biết nhị sư huynh mình đã chết nên nói thế. Không khéo lão làm động đến pháp thể của hai vị thì mình thật là đắc tội. Nhưng làm sao mình bỏ dở việc hợp công được...

Chàng nghĩ tới đó, chợt tiếng lão Bích Linh Ma Ảnh âm trầm hét:

– Hai lão quái nghe đây, mau đi lấy “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đưa cho ta thì hai đấng sẽ không có cuộc giao tranh. Hay là hai lão muốn nếm mùi thất bại thì nói.

Thấy Song Quái ngồi im im, Bích Linh Ma Ảnh vô cùng bức tức. Lão tưởng Song Quái khinh thị thì càng hậm hực la lớn:

– Tại sao hai người không mở miệng?

Bỗng dưng lão phát cười khà khà:

– Tốt lắm! Để ta quảng bàn cờ đi nơi khác coi các người làm gì.

Dứt lời, lão dùng chưởng hất bàn cờ tung lên.

Chát!

Cờ đổ tháo tứ tung trên mặt đá.

Lão buông tiếng cười đắc thắng:

– Kha kha kha!...

Thình lình lão ngưng cười, thối lui về một bước.

– Trời! “Thiên Sơn Ngọc Dịch” hết rồi sao?

Lão nhìn kỹ lại hàng chữ ghi trên đá lần nữa, lão cũng không tin.

– Sao? Hết rồi sao?

Rồi lão xẵng giọng:

– Tại sao hai người không nói?

Lão nhìn kỹ lại Song Quái, lão vụt nhảy lui một hơi ba bốn bước.

– Song Quái chết thực ư?

Lão đứng lạng người, mặt lộ nét buồn tuyệt vọng.

Thời gian trôi qua khá lâu, lão mới thẫn thờ lê gót đi từ từ ra phía sau động.

Giữa lúc ấy Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu cũng vừa hoàn tất công việc hợp công. Hai người đang chỉnh trang lại y phục thì lão ma hiện ra với chiếc mặt nạ dữ dằn.

Trịnh Kiếm Hồng giơ thủ chưởng lên, nạt lớn:

– Đứng lại!

Lão giật mình thối lui về sau một bước:

– À, thì ra hai đứa ranh con, chúng bây làm gì ở đây? Vậy mà ta tưởng...

Lý Minh Châu nạt vội:

– Tưởng cái gì?

Lão quát mắt nhìn chăm chặp vào Lý Minh Châu:

– Con bé, người còn sống?

– Hừ! “Vô Tâm độc thảo” của người là thứ đồ chơi làm gì giết được bản cô nương.

Lão không tin vào mắt mình:

– Ô! Thế này là thế nào?

– Há há... người không tin ta còn sống sao?

Lão há hốc mồm đứng ngó một hồi rồi nói:

– “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đã hết rồi, người có thuốc gì chữa khỏi?

Lão đâm ra nghi ngờ hai lão Âm Dương Song Quái đề chữ để xí gạt lão. Lão nghĩ rằng “Thiên Sơn Ngọc Dịch” chắc Song Quái giấu nơi khác.

Nghĩ thế, lão như cá gặp nước định ra tay bắt buộc Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng chỉ chỗ. Song lão cảm thấy công lực mình bị độc “Tình tơ trùng” làm tiêu hao khá nhiều, ra tay như vậy phần bại về lão hơn là thắng.

Trịnh Kiếm Hồng thì nghĩ Lý Minh Châu mới vừa giải độc, sức lực chưa sung túc cho lắm, nếu chàng bức bách đối phương quá biết đâu có việc không hay cho nàng, chi bằng cù cửa kéo dài thì giờ, tìm cách thoát thân, rồi sau tìm lão trả thù cũng không muộn. Vả lại lão ấy bị độc sớm muộn gì cũng chết.

Bích Linh Ma Ảnh bước tới trước mặt Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu, cất tiếng nói:

– Hai đứa bây bao phen thoát chết về tay ta. Nay thì khác rồi!

Lý Minh Châu lớn tiếng hỏi:

– Khác cái gì?

Bích Linh Ma Ảnh cười lạnh lùng:

– Không khỏi chết!

– Hừ! Đừng dọa con nít.

– Khà khà!... Lời ta nói như tử thần gọi, đừng ỷ trong người có chút võ công thoát khỏi tay ta đâu. Nhưng...

– Thế nào?

– Ta thấy chúng bây còn nhỏ tuổi, lại yêu nhau tha thiết bắt giết đi không nỡ.

Mau đem “Thiên Sơn Ngọc Dịch” ra thì ta sẽ tha cho sống để hưởng hạnh phúc.

Trịnh Kiếm Hồng lạnh lùng nói:

– Nhà ngươi không thấy chủ nhân “Thiên Sơn Ngọc Dịch” đề chữ lại sao còn hỏi.

– Ta có xem qua nhưng không tin.

– Tin không tùy người.

– Khà khà! Người nói thế, tại sao con bé kia còn sống.

– Vì là con của trời, nên không chết.

– Hừ! Tiểu tử, người đừng nói bá láp.

Lý Minh Châu vừa nghĩ ra một kế, nói:

– Sở dĩ “Vô tâm độc thảo” không hại được ta là do nguyên nhân khác, chứ thực tình không có dùng “Thiên Sơn Ngọc Dịch”.

– Vậy người có phương pháp nào giải độc?

– Ta không thể nói!

– Tại sao lại không nói?

– Người muốn biết qua phải không?

– Đúng! Nói đi.

– Cũng được! Muốn ta nói thì không khó, nhưng trước hết người phải trả lời ta vài câu hỏi.

Bích Linh Ma Ảnh ngẫm nghĩ giây lát nói:

– Ta trả lời câu hỏi của người rồi người có nói ra phương pháp ấy không?

Lý Minh Châu cười:

– Ta là người thế nào mà lại đi nói dối người!

Lão tức tối vô cùng, nhưng vì lão cần thuốc giải độc nên nhẫn nhịn, gật đầu nói:

– Cũng được! Người hỏi gì thì hỏi mau đi.

Lý Minh Châu nghiêm sắc mặt:

– Tốt lắm! Nhớ trả lời cho thật nhé.

– Ủ, mà hỏi gì hỏi mau mau đi.

– Lúc ở Đạp Ma Nham người bắt ai cải trang làm Thái Trí đại sư để đánh lừa Bích Linh lão tăng? Và hiện giờ lão ấy ở đâu?

Trịnh Kiếm Hồng theo dõi từng cử chỉ của lão ma.

Lão nghe Lý Minh Châu nói đến người sư huynh của lão thì hai mắt lão chớp lia, đến khi nghe tới hiện giờ lão ấy ở đâu thì trông lão có vẻ vui mừng.

Lý Minh Châu cũng nhận ra thái độ ấy của đối phương, biết mình lỡ lời, nhưng đã trễ rồi, làm sao rút lời nói về cho kịp.

Bích Linh Ma Ảnh âm trầm đáp:

– Tưởng là việc gì chớ chuyện người cải dạng Thái Trĩ đại sư đánh lừa lão ấy chính là tên Yêu Môn Quan Chủ. Còn hiện giờ lão già dịch kia ở đâu thì ta không biết.

Lý Minh Châu cau mày, rồi hỏi tiếp:

- Người có gặp Phong Lưu Giáo chủ chưa?
- Chưa gặp!
- Thật à?
- Đúng vậy!
- Quái lạ thật!

Lý Minh Châu thấy lão ma đầu bị độc “Tình tơ trùng” mà không chết, nàng tưởng lão tìm gặp Phong Lưu Giáo chủ hỏi thuốc giải độc, không ngờ lão bảo không có, nàng nghĩ mãi không ra tại sao lão có đủ sức chịu đựng sống đến ngày nay.

Lão thấy nàng đứng im lặng liền nói:

- Con bé, người còn gì hỏi nữa không?

Câu nói của Bích Linh Ma Ảnh làm nàng giật mình. Nàng không hiểu phải trả lời thế nào. Nếu nói là hết thì phải chỉ lão phương pháp gì để cho lão giải độc, không lẽ lại nói là Trịnh Kiếm Hồng sang máu.

Đương lúc nàng khó giải quyết, Trịnh Kiếm Hồng chen vào nói:

- Bây giờ người muốn biết phương pháp giải độc phải không?

Bích Linh Ma Ảnh đáp:

- Đúng rồi! Nói mau đi.
- Vậy lại đây.
- Thuốc hay là gì?
- Dĩ nhiên là thuốc.

o O o